

2013 REISVERSLAG

Visum

Vrijdag 13 september 2013, 12:33 uur

@ thuis

Nog voor vertrek...

Droog, winderig, bewolkt, 17°C

Ticket ✓

Vaccinaties ✓

Geld en zo ✓

Visum ✓

Kortom, ben er bijna klaar voor...straks alleen nog even inpakken...

Doerak

Dinsdag 1 oktober 2013, 20:41 uur

@ Thuis

Nog voor vertrek...

Strakblauwe hemel, 18°C

Hij is 12 jaar, zwart wit en dol op mij. Hij is (een) Doerak en een je-weet-wel-kater. Hij gaat uit logeren en daarom gaan we eerst even langs bij de dierenarts. Vaccinaties moeten natuurlijk in orde zijn.

Maar ja, een beetje kat werkt daar natuurlijk niet zo maar aan mee. Op maandagavond moest ik een afspraak bij de dierenarts al afzeggen, omdat deze voorheen meneer weigerde mee te gaan. Onzichtbaar. Onvindbaar. En dat terwijl hij normaal gesproken altijd en zonder uitzondering bij de deur zit te wachten als ik thuiskom. Hij voelde het waarschijnlijk aan zijn water...

Dus vanmiddag op herhaling. Had Doerak bewust binnengehouden, zodat hij niet zo heel veel kanten uit kon. En zo onmogelijk als het de vorige avond was om hem te vinden, zo makkelijk was het nu om hem te pakken.

Maar Doerak zou geen kat zijn, als voorheen-hij er niet een drama van zou maken. Allereerst door die verslagen blik in de ogen van een lam onderweg naar de slachtbank. En dan natuurlijk het voortdurende

klagelijke gemiauw als hij in de kooi moet en tijdens de hele rit naar de dierenarts.

Eenmaal op de behandelafel bij de arts gedraagt hij zich als een geoefend patiënt en laat hij zich alles zonder morren welgevallen. En ik maar denken 'dat doet'ie anders nooit' ....

De terugrit naar huis lijkt een kopie van de heenreis. Miauw in het kwadraat. Eenmaal thuis kan hij nauwelijks wachten om van zijn herwonnen vrijheid te genieten. Maar net voor hij over de drempel stapt, krijg ik eerst nog een kopje. Als dat geen echte liefde is...

London

Donderdag 3 oktober 2013, 17:45 uur (Engelse tijd)

@ Engeland, London, Heathrow Airport, Terminal 4, cafeetje

Dag 1

Op de grond: grijs / Boven de wolken scheen de zon...

1 down, 2 to go. Kersvers op het Londonse vliegveld aangekomen na een weinig enerverende vlucht vanuit Amsterdam. Want voor je goed en wel in de lucht bent, begint de daling al weer. Maar toch was'ie lang en vooral hoog genoeg om boven de wolken even van de zon te genieten. Blijft mooi.

Afgelopen dagen trouwens veel verhalen gehoord van mensen die - net als ik vandaag - met de trein naar Schiphol zijn gereisd. Uitvallende treinen, halverwege moeten overstappen in een bus, bijna vluchten missen en dat soort horror story's. En omdat een gewaarschuwd mens voor twee telt, ben ik natuurlijk bijtijds vertrokken.

Maar...de bus kwam meteen aanrijden toen ik bij de halte stond. En de trein kwam net binnen toen ik het perron op liep. En ik kon gewoon zitten in de trein. En er was zelfs een zitplaats voor mijn rugzak.... Per saldo ben ik veel te vroeg en dus kijk ik gezellig vliegtuigen en eet ik sushi. Je moet toch wat als je op reis bent.

Nu is het tijd een om beetje chillen op Heathrow. Gaat wel lukken, denk ik. Kopje thee erbij en in de relax stand. Het is begonnen!

⇓ Onderweg naar mijn bestemming

Ongelofelijk reizigersverhaal

Iedere reiziger heeft van die ervaringen waarvan je denkt 'hoe is het in Godsnaam mogelijk'. Op dag 1 heb ik er al zo een...

Op Schiphol had ik nog wat goodies gekocht voor mijn Nepalese vrienden. Dus behalve met mijn rugzakje, heb ik de hele middag ook rondgelopen met een bruin plastic zakje met goodies. Ging goed tot dat ik op Heathrow bij de security check mijn complete handbagage moest uitpakken. (Zucht)

Toen ik alles op stel en sprong weer moest inpakken en wegwezen, ben ik dus dat bruine plastic zakje met goodies vergeten. Daar kwam ik overigens pas veel later achter toen ik al op weg was naar de gate voor mijn volgende vlucht. Toch maar even teruggegaan naar de security check. En wat denk je? Eén van de heren daar was net aan het opruimen en liet net op dat moment mijn bruine plastic zakje met goodies boven de prullenbak bungelen. Kon nog net op tijd 'NO!' roepen.

En dus zit ik nu in het vliegtuig naar Delhi met mijn bruine plastic zakje met goodies. Daar word ik nou blij van.

Delhi

Vrijdag 4 oktober 2013, 10:45 uur (Indiase tijd)

@ India, Delhi, Indira Gandhi International Airport, Gate 8a

Dag 2

Grijs, 25°C

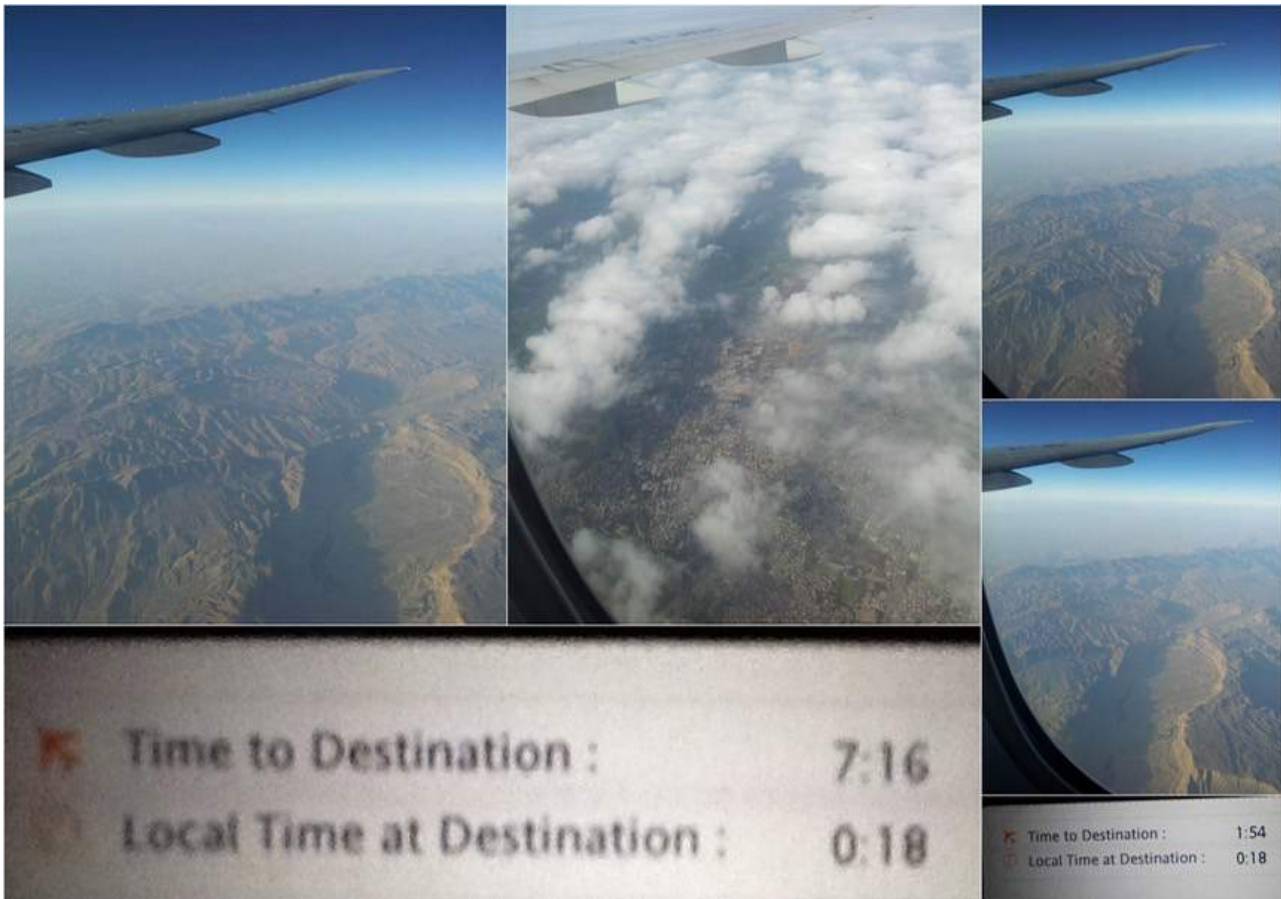
En dat is 2. De vlucht van London naar Delhi was saai, wat voor een intercontinentale vlucht eigenlijk alleen maar goed nieuws is. Het belangrijkste wat je er van kan zeggen, is dat' ie vooral lang duurde: 7:16 uur. Maar dan ben je ook ergens: ruim 6000 kilometer oostwaarts op deze aarde.

Helaas in het vliegtuig nauwelijks geslapen. Ondanks dat vliegen dezer dagen een stuk comfortabeler is dan voorheen en alleen maar beter wordt (joepie!), blijft het een crime om zo lang stil en rustig te zitten. Wat dat betreft ben ik net een kat: Als ik rustig moet blijven zitten, wil ik juist bewegen.

En ben ik dus op Indira Gandhi Airport. Man, wat is het hier veranderd sinds ik hier twee jaar geleden voor het laatst was. Er is jaren en jaren enorm ge- en verbouwd en met resultaat. Nu is het een mooi, groot, modern, ruim en schoon vliegtuig. Een hele verbetering.

Bijkomend voordeel is dat je nu dus ook in Nederland in 1 keer kan inchecken naar je eindbestemming. Voorheen moest je hier bij aankomst je bagage ophalen, door de douane, inchecken voor je volgende vlucht, weer terug door de douane en enz...Niet fijn als je niet veel tijd hebt. Maar dit stukje India is duidelijk met z'n tijd meegegaan.

⇓ Had een stoel bij het raam...

Kathmandu

En dat is 3. Ik ben er! Yeah. 19 uur reizen. En passant even een tijdverschil overbruggen van 5 uur en drie kwartier. In de pocket.

De vlucht van Delhi naar Kathmandu was kort maar hevig. In een vliegende regenstorm uit Delhi vertrokken en dat zorgde voor een tamelijk turbulente vlucht. Letterlijk en figuurlijk. Laten we het erop houden dat ik nu weer weet waarom je tijdens een vlucht wordt aangeraden om je stoelriem vast te laten zitten...

Het is goed om weer terug te zijn op Nepalese bodem. Is op een rare manier toch een beetje thuiskomen. Zeker als Asha en Devendra mij staan op te wachten bij de altijd hectische uitgang van de aankomsthal, als je die zo kunt noemen. Twee jaar alleen mee gefacebookt en geskyped en we praten gewoon weer verder waar we toen waren gebleven. I like!

Thuisgekomen natuurlijk onmiddellijk een kopje chai gedronken. Yam! Ook snel die vermaledijde bruine plastic zak met goodies overhandigd, die ik eerder tijdens de reis bijna was verloren aan een prullenbak op Heathrow... Hoef ik daar niet meer op te letten. Opluchting!

Nu eerst even bijkletsen, uitpakken, nog meer bijkletsen en dat soort zaken. Kindertehuis de DRC heeft al gebeld om te checken of ik goed ben aangekomen. Dat is toch lief? Ga morgen meteen op bezoek. Kan'nie wachten.

*) Wist je dat...Nepal en India ondanks dat ze veel breedtegraden delen, er tussen beiden toch een tijdsverschil is van een kwartier. Vanuit Nederland is het in India vierenhalf uur later en in Nepal vier uur en driekwartier. Dat is in de zomertijd. In de wintertijd is het tijdsverschil dus respectievelijk drieënhalf uur en drie uur en drie kwartier. Nepal wil namelijk niet over één kam worden geschoren met de grote buur...

⇓ Van Delhi naar Kathmandu

Weerzien

Zaterdag 5 oktober 2013, 18:39 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 3

Grijs, 25°C

De dag van het weerzien met de kinderen van de DRC. Zij blij. Ik blij. Iedereen blij. Alsof ik niet ben weggeweest. Er zijn een hoop nieuwe gezichten, maar ook een hele hoop bekende. En ik weet de meeste namen ook nog. Komt er op neer dat ik de komende dagen ongeveer vijftien nieuwe namen bij vijftien nieuwe gezichten moet leren...

Veel van de kinderen gaan de komende dagen een paar dagen naar familie of vrienden om het Dashian Festival (een van de belangrijkste Hindoe festivals) te vieren. Maar eerst moeten ze nog even een paar dagen naar school en de laatste examens doen. De meesten komen na vier/vijf dagen weer terug. In de tussentijd ga ik met de achterblijvers iets leuks doen. Naar de film, uit eten of zo, iets wat ze anders nooit doen.

Fudoma - een van de oudere meiden, werpt zich onmiddellijk weer op als mijn bodyguard. Heb ik niet echt nodig in de DRC, maar toch aardig. Voel mij veilig hier. En Tsering (haar jongere zus) kondigt ook al vast aan, dat haar Nepalese lessen van de vorige keer dat ik hier was vanaf morgen worden hervat. Inclusief huiswerk en straf als ik dat niet maak. Ik ben dus gewaarschuwd.

Bij thuiskomst komt Bal Kumar (17) langs. (Niet onverwacht, hadden we eerder al via Facebook afgesproken). Hij woonde tot 2 jaar geleden in de DRC (hij mist namelijk een deel van zijn rechter onderarm) en heeft daarna een jaar in een ander tehuis gewoond, dicht bij zijn school. Na het overleiden van zijn vader is hij voor een jaar terug gaan naar huis in het westen van Nepal om zijn moeder bij te staan. Sinds kort is hij weer terug in Kathmandu, omdat hij hier beter onderwijs kan krijgen en hij graag verder wil leren.

Zijn familie is arm en kan geen schoolgeld betalen en dus moet hij voor zichzelf zorgen. Dat is uiteraard een niet geringe opgave voor een 17-jarige in een land waar geen enkele vorm van steun wettelijk is geregeld.

Bal Kumar kan geen werk zoeken omdat hij naar school gaat. Dus, als iemand wil helpen om een studiefonds voor hem op te zetten, laat het me dan weten. Dit is een goeie, sociale en hardwerkende jongeman die met een beetje steun ver kan komen. (Voor de goede orde, hij is niet op bezoek gekomen met een zielig tranentrekkend verhaal. Hij heeft ook niet om geld of andere hulp gevraagd. Hij wilde mij gewoon graag zien)

Ik sluit de dag af bij Boudhanath Stoepa, de grootste stoepa buiten Tibet. Altijd fijn om na de gekte en drukte van Kathmandu weer even te landen in deze meer serene omgeving. En die ogen...die ogen doen het steeds weer.

Alice - mijn Nederlandse vriendin die ook in Nepal is en hier een aantal projecten steunt - heeft samen met drie vrienden een appartement gehuurd in de buurt van de stoepa. Dus daar ben ik ook even langs geweest. Zo grappig dat je helemaal naar Kathmandu moet reizen om vrienden uit Amsterdam te ontmoeten.

Alles bij elkaar een hele goeie eerste dag hier. I like.

∨ De DRC kreeg vandaag ook bezoek van een gulle Nepalese geveer, die ter gelegenheid van het [Dashain Festival](#) eten en kleren kwam overhandigen. Geheel volgens de traditie. En dat betekend voor de kinderen luisteren naar een speech en klappen ... De geveer kondigde bovendien aan dat hij voor zeven kinderen het schoolgeld gaat betalen.

Ongelofelijk reizigersverhaal

Iedere reiziger heeft van die ervaringen waarvan je denkt 'hoe is het in Godsnaam mogelijk'. Vandaag heb ik er weer eentje...

Was op bezoek bij mijn Nederlandse vriendin Alice, die ook hier in Nepal is. Ze heeft samen met drie vrienden een appartement gehuurd in de buurt van de stoepa. Op de vierde etage met een heerlijk dakterras. Nice place!

Bij mijn vertrek aldaar verloor ik onderaan de trap het glaasje uit mijn mijnwerkerslampje (er was namelijk geen stroom* en dus is het aarde donker en zo'n lampje is dan beslist geen overbodige luxe). Dus Alice en ik zoeken naar dat glaasje, maar we konden het nergens meer niet vinden. Mijn lampje en ik zijn samen al op zoveel plekken geweest...

Dus nog een laatste poging gewaagd om het glaasje te vinden...en wat vond ik? Een gouden ring met steen erin. Bleek van de dochter des huizes te zijn. Zij blij. En daar vlakbij lag het glaasje van mijn lampje. En nog heel ook. Als of Alice of ik een stap hadden verzet, hadden we het kapot getrapt. Mijn mijnwerkerslampje en ik gaan nog veel meer avonturen beleven.

*) Wist je dat...er in Nepal in de droge tijd 12 (en soms meer) van iedere 24 uur geen stroom is. Tot op de dag van vandaag wordt er namelijk gebakkeleid over de aanleg van een waterkrachtcentrale ergens in de Himalaya...ze hebben er bergen genoeg voor.

Resultaat zijn deze langdurige stroom onderbrekingen. Er is een keurig schema voor, zodat je precies weet wanneer er in jou buurt stroom is en wanneer niet. Probleem is echter dat dat schema geregeld en zonder aankondiging vooraf wordt gewijzigd. Kortom, eigenlijk moet je er altijd vanuit gaan dat er geen stroom is. Is het er wel, dan is dat mooi meegenomen. Maakt dat je de vanzelfsprekendheid van stroom extra gaat waarderen.

Walk on

Zondag 6 oktober 2013, 18:14 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 4

Half bewolkt, 27°C

Veel gelopen heden. Eerst naar de DRC (20 minuten) en weer terug en vervolgens op en neer naar de stoepa (35 minuten) en weer terug. Geen enorme afstanden, maar een uitdaging langs de stoffige, drukke, chaotische wegen en over dito 'stoepen'. Je moet bovendien continue uitkijken waar je loopt, want geen twee stappen zitten op gelijk niveau, overal zijn kuilen en uitstekende stenen en zo. Een soort steeplechase in het kwadraat....

Geen regen heden morgen en dat is fijn. De moesson laat zich nog niet helemaal verdrijven. Maar dat mag de pret niet drukken. De temperatuur is goed en de zon zal de komende dagen volgen.

⇓ In en om de DRC

Vanmorgen een groot deel van de middag in de DRC doorgebracht. Veel kinderen zijn al vrij, maar niet allemaal. Van de aanwezigen is het merendeel totaal gefixeerd op de zich op een volgende Bollywood films. Er is namelijk heden geen stroomonderbreking en dat betekent TTT: Terrible Television Terror. Zelf als er een bom afgaat, blijven ze waarschijnlijk nog gefascineerd kijken.

Gelukkig voor mij zijn er altijd kids die daar geen zin in hebben. Zij willen kletsen, vragen stellen, met mijn telefoon spelen, mijn haar kammen en meer van dat soort zaken. Ik laat het mij welgevallen. Maar bij vraag 381 geef ik het op. "No more questions, I want tea!" En die krijg ik.

Op de weg terug ben ik even binnengelopen bij de Young Hearts High School waar zo'n 30 kinderen van de DRC onderwijs krijgen. Het is net pauze...mazzel. De kinderen zijn stomverbaasd mij op hun school te zien en geven meteen een rondleiding. Ziet er goed uit.

Bij aankomst thuis is er niemand thuis en dus kan ik niet naar binnen. Maar niet getreurd want dat is een goede reden om een hapje te eten bij de stoepa. Wel eerst nog even 35 minuten stoffig doorlopen....

Na een rondje om de stoepa - eigenlijk moet je er zevenmaal om heen, maar dat trek ik niet. Hunger! -

installeer ik mij bij mijn favoriete cafe Flavors. (Voor de kenners: Flavors is verhuisd naar iets verderop en heeft niet meer van die enge trappen. Nu lekker een groot en deels overdek terras. Nice).

Zitten bij zo'n cafeetje blijft toch ook apart, want een paar tafeltjes verder zitten een paar lama's gezellig met hun mobiel en laptop te klooien. Heeft toch iets wezensvreemd, maar wel grappig.

⇓ Rondom de stoepa

Kan het eten nog net betalen, want de cash van mijn vorige keer hier is zo goed als op en ik moet dus op zoek naar een ATM. Niet zo gemakkelijk als het lijkt daar de gevels hier zo vol hangen met van alles en nog wat, dat je soms door de bomen het bos niet meer ziet. Maar uiteindelijk is het gelukt en de bank is er weer ingestoken en heeft mij weer geld gegeven. Blij.

Dankzij mijn collegae

Maandag 7 oktober 2013, 18:29 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 5

Licht bewolkt, 27°C

Het grote en belangrijke Hindoe festival van Dashain werpt haar schaduw vooruit. De meeste mensen hier verheugen zich erop, omdat het vakantie betekend en tijd met de familie. En vooral dat laatste is in dit land nog wel een paar graadjes belangrijker als bij ons.

∨ De kinderen van het Child Home Centre

Vanmorgen hebben Asha en ik samen het Child Home Centre bezocht. De kinderen waren niet echt vrolijk, omdat ze in weerwil van de algemeen geldende traditie geen nieuwe kleren zouden krijgen. (De laatste keer dat ze nieuwe kleren kregen was meer dan een jaar geleden). Simpele reden: er is geen geld. Dat is equivalent als bij ons tegen kinderen zeggen dat ze geen cadeautjes krijgen met Sinterklaas en/of hun verjaardag...

Ter plekke besloten om daar verandering in te brengen, want de kleren die ze dragen zijn echt aan vervanging toe. Want mijn CliniClowns collegae hebben ter gelegenheid van mijn verjaardag een heel aardig bedrag ingezameld voor 4SmilingFaces. En als ik mijn collegae een beetje in goed in schat, vinden zij het wel een goed idee als ik daarmee 32 Nepalese kinderen die dat echt verdienen helemaal dolgelukkig maak. (Als het niet zo is, dan hoor ik dat graag). Go CliniClowns!!

Aanstaande woensdag bezoekt mijn Nederlandse vriendin Alice ook het CHC. Zij is namelijk huisarts en gaat de kinderen een broodnodige medische checkup geven. Dan zullen de CHC kinderen ook hun nieuwe kleren laten zien, die morgen worden gekocht.

Daarna ben ik doorgelopen naar de Young Hearts High School waar een groot deel van de DRC kinderen naar toe gaat. Ik mag namelijk meerijden met de kinderen in de schoolbus. Althans, dat dacht ik, want aangekomen bleek vandaag ipv de gebruikelijke grote er nu een kleine bus te zijn met niet eens genoeg zitplaatsen voor de kinderen zelf. Dus toch gaan wandelen maar dan wel in het gezelschap van Ali en mijn bodyguard Fudoma. Zij zijn goed ter been en kunnen die flinke tippel goed aan.

∨ De meisjes van de DRC Nepal

In de DRC was het een middag vol nieuwe koerta's passen, die zij ter gelegenheid van Dashain van een sponsor hebben gekregen. Daarnaast werd er een aantal pogingen ondernomen mij het hier veel gespeelde spelletje Gota bij te brengen. Dat werkt met vier steentjes en een hele hoop niet te volgen jongleer-achtige trucks en vingervlugheid. Geen hoop in hel dus voor mij.

Tijdens de net-voor-het-donker-naar-huis wandeling krijg ik het gevoel een BN-er te zijn wat in dit geval een Bekende Nepalees betekent. Er zijn veel kinderen op straat die allemaal even hun Engels willen oefenen. Dat gaat - een enkele uitzondering daargelaten - niet veel verder dan 'Hello' en 'How are you?'. Maar leuk vinden ze het wel. En ik eigenlijk ook wel.

Enige nadeel is dat ik het laatste stuk in het donker moet lopen. Op zich geen probleem, maar dat gaat over een paar hele ongelijke, oneven en modderige paden. Een soort steeple chase in het donker dus. Help!

Beestenboel

Dinsdag 8 oktober 2013, 18:47 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 6

Licht bewolkt, 27°C

Vandaag gestart bij de bank om vervolgens bank te spelen. Dat betekende eerst een flinke tippel naar de dichtstbijzijnde ATM en die zijn hier niet zo dicht bezaaid als bij ons. Bovendien moet je er dan ook nog eentje treffen waar je met je Nederlandse pinpas terecht kunnen. Vandaag heb ik mazzel. Op een halfuurtje lopen van mijn logeeraadres zit er zo'n bank. En toen ik pinde, kreeg ik gewoon mijn geld...

⇓ Wandelen door Jorpati

Op de terugweg even langs geweest bij het Child Home Centre waar de kinderen helemaal opgewonden zijn bij het vooruitzicht, dat ze vanmiddag nieuwe kleren gaan kopen. Hun dag is nu eigenlijk al geslaagd en dus de mijne ook.

⇓ In het Child Home Centre

Terug thuis zit Uncle, één van de beroepskrachten van de DRC, al te wachten. Hij krijgt geld van Devendra - afkomstig van twee Noorse vrijwilligers die ik hier twee jaar geleden heb ontmoet - om extra lekker eten en drinken te kopen voor het Dashain festival.

Hij blijft gezellig even hangen en vertelt uitgebreid over de ontstaansgeschiedenis van de DRC en hoe het zo is gekomen. Leuk om dat verhaal nou eindelijk eens van de andere kant te horen. Rechtstreeks communiceren met hem is voor mij lastig, omdat hij geen woord Engels spreekt en mijn Nepali slechts volstaat om in peuter zinnnetjes te spreken.

Ook bekokstoven we een plan voor een uitje met de kinderen die tijdens het Dashain festival niet naar kunnen/willen/mogen gaan. Ze weten al wel dat ik 'iets' met ze wil gaan doen, maar wat dat 'iets' is, houden we geheim. Verrassing!

Ik weet in ieder geval dat ze het leuk vinden, want een aantal hebben mij al eens vertelt dat ze er graag heen willen. En ik ben ook blij met de gekozen bestemming, want het is een locatie die ook op mijn verlanglijstje stond.

De middag doorgebracht in de DRC. Gezellig getheeleut met de meiden, die ondertussen flink aan het tutten waren omdat zij nu ook hun nieuwe koerta's hadden gekregen.

∨ In de DRC Nepal

Tijdens de wandeling naar huis leek het wel alsof ik door een dierentuin liep. Een kleine greep uit wat ik allemaal tegenkwam: Honden, katten, een kudde koeien, dito waterbuffels, dito ganzen, een paar eenden, wat andere vogels, een paard en wagen, 3 geiten en een man met een aapje op zijn schouder. Kortom, het is hier een beestenboel.

Naar de dokter

Woensdag 9 oktober 2013, 16:48 uur

@ Nepal, Kathmandu, Boudhanath Stoepa, Flavors Café

Dag 7

Zonovergoten, 29°C

Heden doorgebracht in het Child Home Centre. De Nederlandse huisdokter Alice en haar vrienden was gekomen om de kinderen een hoognodige medische check up te geven. Voor de gelegenheid ben ik gebombardeerd to formulier invul-Annie. Naam, leeftijd, klas, sekse en wat van dat soort vragen.

Mijn handschrift en de manier waarop ik schrijf (beiden heel gewoon) vonden ze redelijk tot zeer interessant en grappig. Zo interessant zelf dat sommige van de kleintjes op mijn nek gingen zitten, aan mijn schrijfarm hingen en dergelijk om maar niets te hoeven missen. Maakt het invullen van de formulieren voor Alice er niet makkelijker op, maar wel leuker.

De registratie en het wegen en meten ging vlot. Daarna was het vooral de beurt aan Alice. En ondertussen was het voor de vrienden van Alice vooral tijd om te spelen met de kinderen. Mijn camera werd enorm interessant gevonden, helemaal toen ze er zelf foto's mee mochten maken...de liefde van de meeste kinderen voor foto's maken, voor foto's poseren, voor camera's is schier eindeloos. Ze willen er alles van zien en weten.

⇓ Registratie van de kinderen

Medisch gezien gaat het redelijk goed met de kinderen, op een enkel gevalletje van bronchitis na. Niets wat een antibiotica kuurtje niet kan verhelpen.

Er is wel een ander probleem dat om oplossing vraagt: een besmettelijke huidaandoening. Het enige wat je daar tegen doet is op een dag alle kleren - tot de laatste sok toe - en beddengoed te wassen en drogen; vervolgens in afgesloten zwarte plastic zakken stoppen en 24 uur buiten zetten, liefst in de brandende zon. De kinderen moeten helemaal grondig wassen/douchen van top tot teen en met een crème worden ingesmeerd. Daarmee moeten we echter wachten tot na het festival. Het wordt hoe dan ook een uitdaging...

⇓ In hun nieuwe kleren

En als jullie de foto's zien en denken: die kids zien er goed uit...Dan hebben ze dat te danken aan een gulle gift van de mensen van de CliniClowns. Hun gulle gift is gebruikt om de 32 CHC kinderen in het nieuw te steken. Dat was hoog nodig en is bovendien traditie bij gelegenheid van het Dashain Festival. En zo is het nuttige en het aangename weer mooi verenigd.

Sani en Sumiita

Dit ben ik met Sani en Susmita, de twee nieuwste bewoners van het Child Home Centre. Deze kindjes een hebben bijzonder verhaal. Ze zijn vorige week door hun moeder op straat achter gelaten. Een voorbijganger heeft ze bij de politie gebracht en aan het CHC gevraagd hen voorlopig onderdak te bieden. En zo geschiedde.

De eerste week heeft het meisje in het roze continue gehuild. Vandaag was de eerste dag dat dat niet het geval was. Voortgang!

∨ Sani, Susmita en moi

Waterfilter

⇓ Reparatie van het waterfilter

Eureka Kitchen Trading
 Kalmati, Kaffanandu
 Ph. 01-2200717, 9803762685, 9841340962
 Bill No: 053 Date: 20/10/2020
 PAN No: [ ] [ ] [ ] [ ] [ ] [ ] [ ] [ ] [ ] [ ]
 Customer's Name: M. W. C. J. (Ananta Jidi)
 Address: Jekanti

S.N.	Particular	Qty.	Rate	Amount
				Rs. Ps.
1)	R.O + U.V			4000.00
ii)	Sealment in line			
iii)	Activated carbon			
iv)	Pre-filter			1750.00
v)	D.C. Adapter			
TOTAL				5750.00

In words: Five thousand seven hundred and fifty only.
 For: Eureka Kitchen Trading

Charge - 2070-10-22
 " " 2071-02-21
 Sunny Jonckhan
 9841340962
 Ad - 250/-
 [Signature]

Vandaag is ook de waterfilter-man langs geweest in het Child Home Centre om het apparaat te maken en het filter te vernieuwen. De kwaliteit van het drinkwater in Kathmandu is twijfelachtig, want het bevat een bepaalde bacterie die kinderen ziek maakt. Een goed waterfilter is dus enorm belangrijk. Asha en Devendra hebben hetzelfde systeem thuis. Als ze dat niet hadden was ik veroordeeld geweest tot weken lang leven op gebotteld water.

Met de waterfilter-man is meteen ook een afspraak gemaakt over een onderhoudscontract, omdat het apparaat met zoveel kinderen heel intensief wordt gebruikt. Dat is nu dus ook goed geregeld. En dat is toch fijn, want schoon drinkwater, dat gun je toch iedereen.

Na dat alles is mijn hoofd zo vol indrukken dat het tijd wordt om te chillen. De rest van de middag breng ik daar om rond de stoepa door. Lekker eten (gaat trouwens heel goed hier, geen enkel probleem!), beetje shoppen, beetje lezen op een ander terrasje, naar chantende/reciterende monniken geluisterd in een klooster, mensen kijken en meer van dat soort zaken. Lekker in de relaxstand. Morgen is er weer een dag.

Asha en Devendra pikken me op bij de poort. Dat duurt even en dus kan ik mijn vergapen aan de chaos in het verkeer...

⇓ Verkeerschaos bij de stupa

Pillen, thee en momo's

Donderdag 10 oktober 2013, 17:15 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 8

Eerst half en later helemaal bewolkt, 29°C

Eerste puntje voor vandaag was een bezoek aan een van de vele apotheek-winkeltjes, waar je echt alle mogelijke medicijnen vrijuit kunt kopen zonder enig voorschrift. Feitelijk is het hier een walhalla voor mensen die wel van you-name-it-welk pilletje houden. Gelukkig heb ik daar geen last van.

∨ Bij het weggaan was hun aandacht snel getrokken met een kleinigheid. waar ze meteen mee gingen spelen op bed...

Daarna bij het Child Home Centre om de zojuist aangeschafte pillen te brengen.

En daar moest natuurlijk een theetje bij worden gedronken. Samen met de kleintjes. Dat betekend drinken met obstakels want de meesten zijn bijzonder aanhankelijk. Dus twee op schoot, eentje aan iedere arm en twee om de nek. Uitdaging!

Asha had mij een leuke route uitgelegd om te lopen van het CHC naar de DRC. Twintig minuten en dan hoefde ik niet langs die lange, rechte en door te hard rijdend verkeer gevaarlijke weg die ik normaal volg. Aantrekkelijke gedachte.

Ik ben er nog niet uit of Asha het nou niet goed heeft uitgelegd of dat ik het niet goed heb begrepen. Hoe dan ook raakte ik hopeloos verdwaald om uiteindelijk na ruim een uur dwalen in de brandende zon op een voor mij bekend punt uit te komen. Vandaar uit toch maar weer gewoon de oude vertrouwde route gevolgd. En toen was ik er natuurlijk zo.

DRC

In de DRC aangekomen werden net de voorbereidingen getroffen voor het momo's (dumplings) maken en opeten. Tijdens het [Dashain festival](#) is de staf (op 1 na) namelijk vrij en koken de kinderen zelf. Traditiegetrouw is de eerste vakantiedag momo dag.

Die maken ze hier geheel met de hand. Dus zelf het deeg maken, kneden, uitrollen, snijden en vullen. De vulling (in dit geval gekruid buffelvlees met groente) is uiteraard ook kakelvers, even als het pittige

tomatensausje wat er bij hoort. Wegens een intolerantie voor vlees blijft het voor mij deze keer bij helpen met maken en kijken hoe de kids genieten van het heerlijke eten.

⇓ Momo's maken in de DRC Nepal

Geit

Vrijdag 11 oktober 2013, 21:17 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 9

Zonnig, 29°C

Volgende week komt er een nieuwe gast bij Asha en Devendra, die drie maanden vrijwilligerswerk komt doen. Ter voorbereiding op zijn komst wordt zijn kamer vast opgeruimd, schoongemaakt en zelfs voorzien van een nieuw kleed. Hoe handig is het dan, dat de buurman in tapijten doet en met een selectie aan huis komt. Zo gaat dat hier. Iedereen koopt en handelt met en bij bekenden.

In de DRC is het redelijk rustig. Alle kinderen die voor het [Dashain festival](#) naar huis zouden gaan, zijn weg. De meesten zijn alleen voor een paar dagen weg, een paar tot na Tihar (het volgende festival begin november). Die zie ik dus niet meer.

De 21 achterblijvers zijn vandaag vooral bezig met opruimen; haren, zichzelf en kleren wassen; koken; tv kijken en spelletjes spelen. Allemaal in meer of mindere mate in voorbereiding op de feestelijkheden. Ik mag niet helpen met opruimen, maar mag wel een Nepalese les volgen bij Tsering (14), mijn strenge doch rechtvaardige lerares.

Gedurende de les vertelt ze mij ook het verhaal over hoe haar moeder overleed toen zij zeven was en hoe zij, haar broer Tashi (15), zus Fudoma (16) en hun vader (de dagelijkse leiding van de DRC, beter bekend als Uncle) in de DRC terecht zijn gekomen. Een indrukwekkend verhaal dat maar weer eens aangeeft dat ieder huisje z'n kruisje heeft.

Enige reuring ontstaat als Uncle met een flinke witte geit aankomt. Deze geit heeft zijn langste tijd gehad en zal eindigen als avondmaal. Morgenochtend komen ze hem slachten. Ik zal daar niet bij zijn en gelukkig worden ook de kinderen daarbij weggehouden. Daar ik grotendeels vegetarisch ben (omdat ik het meeste vlees niet kan verdragen) sla ik dat maal graag over.

∨ De festiviteiten van de komende dagen werden hun schaduwen vooruit

Einde middag ga ik nog even naar de stoepa voor wat inkopen en om een hapje te eten. Asha en Devendra moeten namelijk naar een plechtigheid die voor mij niet interessant is in verband met het festival.

In het restaurant is het vol en dus nodigen twee Franse jongemannen mij uit bij hun aan tafel. Gezellig. Wel blij dat ze Engels spreken, want ondanks zeven jaar Frans op de middelbare school is dat toch een beetje roestig.

Teruglopend naar de plek waar Asha en Devendra mij later op de avond oppikken, is het niet alleen aarde donker door de zoveelste stroomstoring. Het is ook zo goed als verlaten. Vrijwel alle winkeltjes zijn gesloten in verband met het festival. Hoewel de Tibetanen natuurlijk boeddhisten zijn en dus eigenlijk het festival helemaal niet vieren, leven de diverse bevolkingsgroepen hier in de stad lekker met elkaar mee en vieren ze ook elkaars festivals.

Halverwege zie ik een roedel zwervhonden liggen. Ik dacht nog, dat het waarschijnlijk het beste was om daar met een flinke boog omheen te lopen. En dat heb ik dus ook gedaan. Desondanks besloten de honden dat ze zin hadden om aan te vallen en wel mij. Ben niet bang voor dieren en zeker niet voor honden, maar een roedel van 8/10 zwervhonden in een land waar rabiës aan de orde van de dag is, is toch even iets anders.

Het lukt om kalm te blijven, maar ik zag het al voor me dat ik een rabiës behandeling zou moeten ondergaan en dat is helemaal geen pretje. Wat ik niet wist, was dat die twee Franse jongens uit het restaurant direct na mij waren vertrokken. Zij zagen dus precies wat er gebeurde en schoten te hulp. Gezamenlijk joegen we de honden weg. Vive la France!

Verhalen

Zaterdag 12 oktober 2013, 21:19 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 10

Zonnig, 29°C, later bewolkt

Deze dag gestart met de viering van Dashain festival. Tijd voor familie en dus gaan Asha en Devendra naar het huis van zijn broer, waar ook veel andere familieleden zijn. De meesten van hen ken ik al, dus is het een vrolijk weerzien.

Iedereen (behalve moi) gaat eerst naar de huistempel op het dak voor Puja gebed. Als niet hindoe heb ik daar begrijpelijkerwijs niets te zoeken en dus blijf ik lekker beneden. Als snel komt de familie weer naar beneden en is het tijd voor eten. Doe wel mee, maar - hoewel het eten overheerlijk is - is voor mij maar een klein hapje weggelegd.

De familie eet strikt vegetarisch, in weerwil van de traditie om met Dashain een geit te slachten. Vind dat niet heel erg en niet alleen maar omdat ik op kip na geen vlees kan eten. Maar de jammerlijke kreten van geiten die weten dat hun uren geteld zijn beperken mijn toch al gebrek aan eetlust.

's Middags doorgebracht in de DRC, waar wel een geit is geslacht. Godzijdank heb ik die slachtpartij gemist. Maar de sporen moeten her en der nog worden opgeruimd en dus houdt ik mij heden vooral op in dat deel van de DRC waar die niet te zien en ruiken zijn.

Heb alle respect voor ieders geloofsovertuiging, maar met sommige wil ik niets te maken hebben. Heb gisteren die geit in de ogen gekeken en geaaid en vandaag licht hij op het bord. Weet dat het schijnheilig is, maar dat trek ik niet.

⇓ In de DRC Nepal

Tsering (14) en Gita (17) hebben besloten dat zij mij heden verhalen vertellen. Is een beetje lastiger dan het klinkt, want Gita kent veel verhalen, Tsering niet en Gita's engels is echter niet goed genoeg om het rechtstreeks te vertellen. Om maar te zwijgen over mijn Nepalees. Dus zij vertelt het in het Nepalees aan Tsering, die het vervolgens in haar Engels aan mij vertelt...kan niet uitleggen hoe dat klinkt, maar het is -

zoals de Engelsen dat zouden noemen - 'adorable'. Zo wordt een kort verhaal al gauw een heel ding.

Op de terugweg van de DRC naar huis, word ik aangesproken door twee Australische Jehova's Getuigen. Zij zijn hier voor een jaar om te helpen bij de grote conventie van hun geloof, die dit jaar in Nepal wordt georganiseerd. Ik mag ook komen. Bedank voor de eer. Daar ben ik niet zo van, zal ik maar zeggen.

Tel je zegeningen

Zondag 13 oktober 2013, 21:15 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 11

Bewolkt, 19°C en veel regen

Het eerste wat opvalt vandaag is het weer. Zwaar bewolkt en met 19 graden behoorlijk fris. Is waarschijnlijk een uitloper van de orkaan die India heeft getroffen. Wel, als het alleen bij bewolking en frisheid blijft, hebben wij het goed getroffen. Gelukkig komen hier in dit gebied geen orkanen voor...Maar des te meer regen...

⇓ Zegen voor alle vervoermiddelen

Bij Asha en Devendra begint de dag met het zegenen van de vervoersmiddelen die ze gebruiken. Dat is traditie tijdens het [Dashain Festival](#). De auto wordt voorzien van het ohm teken (zoals mijn tattoo) gemaakt van rood en geel tikka poeder, net als de afzonderlijke wielen. Ook krijgen de nummerplaten wat franjes en wordt er met bloemen gestrooid en gezwaaid met wierook. Dit alles om zich ook het komende jaar te verzekeren van goede krachten en een veilige gang door het verkeer. En geloof me, in dit land kun je op dat gebied alle hulp gebruiken. Ook - of misschien wel juist - die van boven.

Hoogtepunt is wel de moord op twee kokosnoten en het uitgieten van het sap over de banden. Dit is het vegetarische alternatief voor het doden van een geit en uitgieten van geitenbloed over de banden. Geef mij maar de kokosnoten.

De burens helpen gezellig mee met het aanbrengen van de versierselen en aansluitend is er een feestelijk maal bij hen thuis. Voor hen is het maar moeilijk te begrijpen dat ze aan mij vrijwel niets eetbaars kwijt kunnen. Asha probeert het zo goed mogelijk uit te leggen, maar of ze het werkelijk begrijpen...

⇓ Eten bij de burens

Een tripje met een paar van de oudere meiden naar de stoepa gaat helaas niet door omdat er een paar ziek zijn. Dat moet dus nog even wachten.

Daarom is er 's middags tijd voor een ontmoeting met dokter Alice, die de medische check up heeft gedaan van de kinderen in het Child Home Centre. We nemen de lijst met benodigde medicijnen door, die ze naar aanleiding van de checkup heeft gemaakt. We kopen ze ook meteen bij een van de weinige apotheek winkeltjes in de buurt van de stoepa die open zijn. Breng ze binnenkort naar het tehuis, zodat het grote genezen kan beginnen.

Daarna nog even een rondje gelopen en her en der wat dingen ingekocht. Nog even verzeilt geraakt bij een zaakje waar twee mannen thangka's schilderen. Dat zijn die prachtige, kleurrijke volledig symmetrische tekeningen. Zeer complex en fijnzinnig. En dat schilderen ze allemaal uit de vrije hand, met penceeltjes die zo fijn zijn, dat je ze nauwelijks kunt zien. Fascinerend!

∨∨ Thangka schilders zijn druk bij de stupa

Gebeten hond

Maandag 14 oktober 2013, 20:27 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 12

REGEN!!!, Zwaar bewolkt, 16°C

De uitloper van de orkaan die over India heeft geraasd, doet verwoede pogingen over de Himalaya naar het noorden weg te trekken. Maar ja, dat zijn de hoogste bergen ter wereld, dus dat gaat niet zomaar. De verwachting is dat het drie dagen gaat kosten. Dat betekent drie dagen regen, regen en nog eens regen. We zijn hier dus lekker solidair met Nederland.

Het slechte weer gooit wel roet in het eten bij de [Dashain festiviteiten](#) die veel al buiten plaats vinden. En in dit weer is dat geen doen. Ook het reizen dat veel mensen moeten doen om familie te bezoeken, wordt er niet makkelijker op. Lang niet alle wegen zijn hier geasfalteerd en verworden deze dagen tot ware modderbaden. En zelfs de wegen die wel zijn geasfalteerd zijn vaak zo slecht, dat de regen het er ook niet beter op maakt.

∨ Tika voor alle kinderen van de DRC Nepal

Op verzoek van de kinderen vandaag vroeg naar de DRC gegaan. Ben er rond 8 uur. Mazzeltje van heden is dat Asha en Devendra ook vroeg op pad gaan, omdat ze in het kader van het [Dashain festival](#) veel familie gaan bezoeken en ze mij afzetten bij de DRC. Dat scheelt weer een wandeling van 20 minuten door de stromende regen. Blij!

De reden dat ze mij vroegen om op tijd te komen, is dat heden de [festiviteiten](#) echt losbarsten. Hedenochtend staat de tika ceremonie op het programma, waarbij ouderen de jongeren zegenen, voorzien van een tika en wat geld geven.

Na het eten (wat ze hier meestal halverwege de ochtend doen) vind Tsering het tijd voor een nieuwe Nepalese les en meer verhalen. Het eerste is hard werk het twee heel plezierig.

Nadeel van het slechte weer is dat we helaas het geplande uitje met de kinderen moeten uitstellen. Door de regen is de weg naar de plaats van bestemming onbegaanbaar en bovendien is een en ander buiten. Niet ideaal dus. Moge het maar snel weer opklaren.

∨∨ Valerie en Virginie zijn twee Franse fysiotherapeuten die deze week een aantal kinderen in de DRC komen behandelen. Dat komt goed uit, want de reguliere fysio - die dagelijks komt - is deze dagen vrij in verband met het festival.

Tegen het einde van de middag ga ik met de Françaises mee richting de stoepa voor een kopje thee en zo. Daarna ben ik dit weer zat en acht ik het tijd voor een filmpje. Dus naar huis en lekker luieren.

En hoe zit het nou met de gebeten hond uit de titel van deze bijdrage? Nou dat ben ik dus. Ben in mijn arm gebeten door waakhond Jimmy van Asha en Devendra. Schade valt mee, maar schrikken was het wel. Zijn gebitsafdruk staat in mijn arm, maar de huid is net niet stuk, of in ieder geval niet helemaal. En ook nog een flinke blauwe plek en een pijnlijk bot.

Gelukkig is Jimmy gevaccineerd tegen rabiës en is mijn tetanus prik geheel up to date. Alles goed uitgewassen en ontsmet en dan moet het goed komen. Zou het wel zeer op prijs stellen als de honden in Nepal mij nu verder met rust laten.

Nagellak en familie

Dinsdag 15 oktober 2013, 22:01 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 13

Zwaar bewolkt, 19°C

Die uitloper van de orkaan over India lijkt mee te vallen. Vandaag is de tweede dag van wat drie dagen regen zou moeten zijn, maar het is droog en zelfs drie graden warmer als gisteren. Ga zo door weergoden.

In de DRC staat vandaag vooral nagellak op het programma. Altijd een hit bij de dames, maar zelfs de jongens willen er een graantje van meepikken. Maar dan is het alleen met 1 pink nagel die een kleurtje krijgt, want er zijn natuurlijk grenzen.

⇓ Nagellak is een hit in de DRC

Samen met Tsering (14) nagellak gekocht: Groen, turquoise, paars en rood. Pittige kleuren, die goed in de smaak vallen. Ze zijn hier dan ook niet vies van flinke felle kleuren. De koerta's en sari's die de vrouwen dragen hebben de meest in het oog springende kleuren. Heerlijk.

Mijn nagels nu dus ook. Een hand heeft turquoise nagels met paarse stippen. De andere hand heeft groene nagels...En dat voor iemand die nooit nagellak draagt...

Ook de kleintjes laten zich niet onbetuigd. Bobita (6) is zelf zo gek met de nagellak, dat de nagels van iedere hand/voet een andere kleur hebben. Zeer kleurrijk!

Omdat het weer lijkt mee te vallen, is ook besloten om morgen het uitje te doen met de thuisblijvers. De kinderen weten wel dat ze ergens heen gaan, maar hebben geen idee waarheen. Verrassing...

Vandaag kwamen ook een paar Nederlanders op bezoek in de DRC. Zij willen tijdens hun reis hier ook iets voor kinderen doen en kwamen kijken of ze wellicht wat cadeautjes kunnen geven aan de DRC. Zij zijn blij verrast dat ze een landgenoot aantreffen. En voor de kinderen is het bijzonder om ons Nederlands te horen praten. Dat vinden ze toch wel heel interessant. Weten ze ook eens hoe ik me voel als zij honderduit babbelen in het Nepalees.

⇓ Tika feestje bij de moeder van Asha

Aan het einde van de middag op bezoek geweest bij de ouders van Asha, waar het traditiegetrouw een komen en gaan is van familieleden. Tijdens het [Dashain festival](#) is het namelijk gebruikelijk om familiebezoeken af te leggen. Die bezoeken zijn kort maar hevig, want er zijn veel familieleden en dus veel bezoeken af te leggen.

De jongere familieleden bezoeken de ouderen en ontvangen van hen een tika, of wel een zegen: een rode stip op het voorhoofd, wat jonge rijst in je haar, soms ook bloemen en een klein geld bedrag. De jongeren nemen voor de ouderen meestal wat koekjes of chocolade mee. En ook ik krijg mijn portie en heb een voorhoofd vol rood tika-spul en rijst in mijn haar. Heel charmant.

En Nepal zou Nepal niet zijn, als er ook niet veel werd gegeten. Over het algemeen kan men hier sowieso flink eten, maar tijdens [het festival](#) wordt er extra uitgepakt. Gelukkig voor mij - behalve het vlees - eigenlijk allemaal zaken die ik goed kan hebben. Het feit dat ik zo weinig eet blijft hier een bron van fascinatie en vragen. Ik beantwoord ze allemaal.

Familiebezoek

Woensdag 16 oktober 2013, 21:15 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 14

Zwaar bewolkt, 24°C

Je zou het bijna vergeten, maar het Dashain festival gaat gewoon door. En de familiebezoeken dus ook. Zo komen vanmorgen Devendra's jongste zus, haar man en twee kinderen langs. (en vroeg is hier echt vroeg: half acht 's morgens).

⇓ Tika's voor de bezoekende familieleden

Kailashnath Mahadev Standbeeld

Vandaag staat in het teken van het uitje met de DRC kinderen die tijdens het festival niet naar huis/familie konden. Dat zijn er 23, 4 man staf en ik zei de gek. Kortom, een buslading vol.

⇓ In de bus

De kinderen weten niet waar we heen gaan. Als ze daar tijdens de rit achter komen, zijn ze super blij en opgewonden. Het wordt er dan ook niet rustiger op in de bus... Geen van hen is er ooit geweest en ik ook niet. Dus iedereen is blij.

In de volksmond wordt het de Sanga tempel genoemd, maar de officiële naam is Kailashnath Mahadev Statue: het grootste beeld van hindoe god Lord Shiva in de hele wereld. En daar zijn ze hier maar wat trots op.

∨ Lord Shiva

Het is dus geen tempel maar veel bezoekers benaderen het wel als zodanig. Velen van hen zie je bidden bij aanschouwing van het beeld. Asha vertelt altijd dat hindoe's geloven 'dat er een god zit in iedereen en alles' en dus ook in dit beeld... Bovendien is Shiva een van de meest aanbeden goden en dat zegt wat daar het hindoeïsme meer dan 3 miljoen (!) goden telt....

Het beeld is gebouwd op initiatief van Indiaas Mr. Kamal Jain, die de gelijknamige geloofsovertuiging aan hangt. (Is een apart geloof, maar nauw verwant aan het hindoeïsme). Hij is eigenaar van een van de grootste watertank bedrijven in Nepal. Het beeld zelf (zonder voet is bijna 36 meter hoog, met voet ruim 47 meter. Dat is vergelijkbaar met een gebouw van 15 verdiepingen.

De bouw van het beeld is gestart in 2004 en voltooid in 2011. Om het beeld te beschermen tegen schade door wind, regen en zon is het voorzien van een zinkcoating met daaroverheen 6000 kilo koper. Bouwkosten bedroegen rond de 1,3 miljoen US dollars.

Tijdens de bouw was er veel verzet vanuit de omgeving tegen de bouw van het beeld. Vooral omdat men niet echt wist wat er ging gebeuren. Maar inmiddels profiteert de omgeving ook van het toenemend toerisme naar het beeld en nu is iedereen er blij mee.

Het beeld wordt door de kinderen van alle kanten bekeken en gefotografeerd. Vooral de grote van zijn voeten spreekt tot de verbeelding. Dat is trouwens sowieso iets waar ze doel op zijn. Fotograferen en op de foto gaan. Binnenkort maar eens langs de printer om wat afdrukjes te laten maken. Doen het altijd goed.

⇓ Met z'n allen

Als de grote shiva uitgebreid is bekeken is het tijd voor een picknick. Er is van alles meegenomen en wordt dan ook waar feestmaal aangericht waarvan flink van wordt genoten.

⇓ Picknick

Na afloop van het eten wordt er gespeeld, gechilld, naar de winkeltjes gegaan en meer van dat soort aardse zaken. Uiteindelijk gaan we einde middag moe maar voldaan weer de bus in en naar huis.

Op de terugweg ben ik uitgestapt bij de Stoepa voor wat broodnodige peace and quiet. En voor het eerst sinds dagen baat de stoepa weer in zonschijn. Mooi!

Thiery

Terug thuis is de nieuwste vrijwilliger gearriveerd: Thierry uit Frankrijk, die drie maanden gaat werken met de kinderen in het Child Home Centre. Hij komt via een van de oud-vrijwilligers, die hier ook een tijd is geweest. Fijn voor Asha en Devendra: weten zij ook dat het vertrouwd is.

Na het eten komen ook Asha's zus (voor ons nicht) en haar twee zonen langs. Ze zijn net terug van een verblijf in Tasjkent, waar ze acht maanden hebben gezeten in verband met met werk van hun man/vader. Een hele belevenis als ik het goed begrijp en een flinke cultuurschok. Nu zijn ze voorlopig weer terug in oud en vertrouwd Nepal. En om dat te vieren is het natuurlijk tijd voor een tika.

∨ Asha's zuster en twee zonen komen op bezoek en krijgen een natuurlijk een tika

Bezoek

Donderdag 17 oktober 2013, 21:20 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 15

Zonnig, 28°C, einde dag een bui

Deze ochtend is het komen en gaan van mensen bij Asha en Devendra. Een paar kinderen van het CHC komen groenten halen. De buurvrouw komt helpen koken, omdat er later op de dag in het kader van het Dashain festival flink wat familieleden op bezoek komen en nog wat voor mij onduidelijke mensen. Maar het mag de pret niet drukken, want het is evengoed gezelligheid.

Als nieuwe vrijwilliger Thierry wakker wordt, valt hij midden in de chaos. Welkom in Nepal Thierry! Wen er maar meteen aan, want chaos en Nepal zijn synoniem.

De Nederlandse bezoekers Harry, Ursula en Melvin die twee dagen geleden langs kwamen in de DRC, zijn daar - zoals beloofd - heden ochtend ook geweest om cadeautjes te brengen: tassen, pennen, schriften en ballons. Dat vinden ze daar heel leuk. En er is genoeg om ook uit te delen bij het CHC. En dus wachten Thierry en ik hen op langs de weg, zodat we samen naar het weeshuis kunnen lopen.

⇓ Jorpati

Het duurt even voor ze er zijn en dus kijken we in de tussentijd bij een van de vele schommels die bij gelegenheid van het festival zijn gebouwd. Zie er niet heel stevig uit, daar ze zijn gemaakt van jonge, buigzame boomstammen. De kinderen genieten enorm van. Het is alleen dood eng om te zien hoe zeer dat frame meebuigt...

Als de landgenoten arriveren, zijn zij in gezelschap van Tsering en Fudoma die ook besluiten mee te gaan naar het CHC. Ze zijn er al een keer eerder geweest en wilden heel graag nog een keer en dit lijkt de ideale gelegenheid.

⇓ In het Child Home Centre

Ook hier zorgen de cadeautjes uit Nederland voor de nodige opwinding en blijdschap. Met het glaasje fris erbij en lekker spelen met de ballons is het feest helemaal compleet. Voor Thierry is dit een ideale eerste kennismaking met de kinderen waar hij drie maanden mee gaat werken. En gelukkig is er meteen een klik.

Na twee uur spelen is het tijd om te gaan. Ursula, Harry en Melvin gaan Durbar Square bezoeken en morgen naar huis. En ik ga Thierry voorstellen aan de Boudhanath Stoepa. Bij aankomst daar is hij helemaal overdonderd, zowel door de kennismaking met de kids als met de stoepa. Die laatste staat er dan ook glorieus bij in de zonneschijn. Een betere eerste kennismaking kun je iemand niet wensen.

Bij vertrek blijken Tsering en Fudoma zeer onder de indruk. Ze fluisteren mij toe 'Tjitske, leven in de DRC is beter. Meer mensen die ons helpen en verzorgen en veel schoner'. En dat hebben ze goed gezien. Slimme meiden! (Wat overigens niet betekend dat de DRC geen hulp meer nodig heeft. Doordat daar kinderen en staf wonen met uiteenlopende lichamelijke handicaps zijn verdere aanpassingen aan het gebouw zeker geen overbodige luxe!)

Na de lunch proberen we nog een goedkope telefoon voor Thierry te scoren, zodat hij ook een Nepalees nummer heeft. Devendra had gezegd, dat we voor circa 1000 roepie wel moesten kunnen slagen. Maar ja, wij zijn buitenlanders en dus word de rekening meteen het dubbele. Na een paar winkeltjes geven we het op en besluiten Devendra te vragen morgen een telefoon te kopen. Zal ongetwijfeld goedkoper uitvallen.

∨ @ de Stoepa

Bij terugkomst thuis gaan Asha, pleegdochter Sabina, Thierry en moi meteen door naar het CHC voor de tika ceremonie. Daar treffen we alleen de meisjes aan en geen staf. Staf en jongens zijn voor een tika ceremonie uitgenodigd bij een van de bestuursleden. Eerder op de middag zijn de meisjes daar ook al geweest. Maar ongelofelijk dat ze de kinderen zonder enige vorm van supervisie alleen laten. Datsoort zaken blijft toch moeilijk te accepteren.

De ceremonie is als altijd mooi, leuk, kleurrijk en gezellig. Maar de foto's zeggen veel meer dan duizend woorden, dus bekijk die vooral 😊

∨ Tika's voor de kinderen van het Child Home Centre

Internet

Vrijdag 18 oktober 2013, 21:13 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 16

Zonnig en bewolkt, 24°C, einde dag een buitje

Om te beginnen een keertje uitgeslapen, althans, voor Nepalese begrippen. Het was half acht tegen normaalgesproken 6 uur...Lekker!

In de DRC is het bij aankomst rustig. De meeste kinderen zwoegen op hun huiswerk. Een paar vragen om hulp bij 'things on the internet'. Het gaat om het zoeken van informatie voor werkstukken die ze moeten maken. Niet over de minste onderwerpen: De diepere betekenis van het [Dashain Festival](#) en mensensmokkel. Aanleiding voor veel discussie, vragen, opzoeken op het internet (gemakkelijker gezegd dan gedaan, want dat is hier zoouou langzaam). Maar uiteindelijk komen we eruit. Een hele leuke en leerzame middag met de oudere kids.

Naast het huiswerk zijn ook de privacy settings van Facebook onderwerp van vragen en gesprek. Dat geeft mij de gelegenheid om met hen te praten over veilig internet gedrag. Dat vinden ze heel fijn en ze vragen honderd uit. Wederom leerzaam. Ze zijn bovendien volop bereid om de andere kinderen in de DRC uit te leggen hoe ze een en ander goed kunnen aanpakken op internet en Facebook.

∨∨ Lekker eten in de DRC

Na gedane zaken is het goed eten en dus wordt speciaal voor mij een bakje noodles met groente gemaakt. Alleen dat bakje bleek iets groter dan gedacht; daar konden wel 5 personen van eten. En zo geschiedde. Met z'n allen noodles gegeten. En op de koop toe nog even een Nepalese les gekregen.

Op weg naar huis word ik overvallen door de regen, die met grote druppels naar beneden komt. Net op dat moment stopt een taxi naast mij, die ik eerder deze week wat extra roepies bovenop de afgesproken prijs had gegeven, omdat hij zo netjes reed. (En dat zegt wat hier) Nu stond hij erop mij gratis naar huis te rijden. Dat was een aanbod dat ik niet kon weigeren, hoewel ik voor het uitstappen wel 'per ongeluk' wat roepies in de auto heb achtergelaten...

Tibetaans gordijn

Zaterdag 19 oktober 2013, 21:02 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 17

Zonnig en bewolkt, 24°C

Bijtijds naar de DRC gegaan vanmorgen waar ik de kinderen uiteraard voor de TV aantref...zucht. Gelukkig zijn er een flink aantal op voor een goede klets; mijn kennis van de Nepalese taal wordt danig op de proef gesteld. Pittig!

Om bij te komen en af te leiden wordt mij in geuren en kleuren verteld hoe het werkt als ze een geit slachten. Dat ze hem eerst zegenen en mooie dingen met 'm doen om vervolgens zijn keel door te snijden. Hoe meer ik aangeef het niet te willen horen, hoe meer gruwelijke details ik te horen krijg. YYYYYYAAAAAAKKKKKK

Na zoveel lekkers vlucht ik vrij vroeg weg voor de wandeling naar huis. Maar ook die is net iets anders als anders, daar ik op een goed moment oog in oog sta met een buffel. En als ik die links wil passeren gaat zij ook die kant op. Pas bij de vijfde poging blijft ze staan en kan ik er eindelijk langs. Die beesten zijn echt heel groot en kijken zo ontzettend onvriendelijk uit hun ogen....

⇓ In de DRC

⇓ Ondertussen in het Child Home Centre

Na de lunch doen Thierry en ik wat boodschappen bij de stoepa. Altijd leuk, zeker omdat ik een prachtig mooi handgemaakt Tibetaans gordijn voor mijn voordeur heb gekocht voor de belachelijke prijs van nog geen 3,5 euro. Daar kop je in Nederland nog niet eens een tiende van de benodigde stof voor, om niet te spreken over het arbeidsloon. Ik denk dat ik er voor vertrek nog een paar ga kopen, want ze zijn prachtig!

Einde middag nogmaals naar de DRC geweest, dit keer om Thierry een en ander te laten zien. Het is een goede en gezellige kennismaking, vooral omdat Thierry wel de gruwelijke geit-slacht-foto's wil zien...

Stof & kleermaker

Zondag 20 oktober 2013, 21:14 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 18

Zonnig, licht bewolkt, 25°C

Een kind in de snoepwinkel, dat is ongeveer hoe ik mij voelde toen ik in Asha's favoriete stoffen en kleermaker winkeltje binnenstapte. Voor iemand die handig is met de naaimachine is dat echt een feest. Zeker als je ook nog van sprekende kleuren houdt, want die heb je eerder genoeg. Ze doen hier niet aan 'dressing down'.

Ze verkopen hier over het algemeen de stoffen in koerta sets: stof voor de blouse, de bijpassende broek en bijpassende en karakteristieke sjaal. Die broeken hoeven niet zo van mij, maar de blouses en sjaal des te meer. En van die stof die eigenlijk voor de broek is bestemd, kan je ook heel goed nog een blouse maken. Kortom, in mijn geval is het twee voor de prijs van 1. En daar wordt ik dan weer blij van.

Voor het enorme bedrag van 48 euro, koop ik 3 sets: Dat betekent dus 6 nieuwe outfits. En die kan ik goed gebruiken. Het is echt tijd voor veel nieuws! Een koerta laat ik hier maken, de rest doe ik zelf als ik thuis ben. Ben ik de komende winter ook weer van de straat...

⇓ Bij de kleermaker

Tempels @ Durbar square

Na gedane zaken is het tijd voor een beetje sightseeing, daar Thierry nog weinig van de stad heeft gezien. Asha en ik nemen hem mee naar Kathmandu's Durbar square, een absolute must-see. Op en rond dat ene plein staan meer tempels dan waar dan ook. En stuk voor stuk zijn ze wereld erfgoed. En terecht, want je waant je in een andere wereld en vooral een andere tijd als je er rondloopt. Het enige wat dat effect teniet doet is het feit dat men taxi's, scooters en motoren nog altijd toestaat om over het plein te rijden. Typisch geval van jammer maar helaas.

⇓ KTM Durbar Square

Aansluitend eten we chicken/vegs momo's (dumplings) en die zijn heerlijk! Yam in het kwadraat.

Bij de grote parkeerplaats in het centrum van de stad (hoe je daar ooit je auto terugvindt als het druk en vol is, is mij een raadsel) is er een plekje vrij gehouden voor de markt. Daar kun je alles kopen. Eten, kleren, autobanden, gereedschap, zoi, meuk en rotzoi. Altijd leuk om even over zo'n markt te lopen, ook al koop je niets. Voeg weer wat toe aan het beeld van het land.

⇓ Markt in Kathmandu

Scheepje bouwen

Einde van de middag doorgebracht in de DRC. Tsering moet als huiswerk een bootje bouwen. Voor een 14-jarig meisje uit een land waar men geen boot/vaar cultuur heeft, geen gemakkelijk opgave. Ze vraagt om hulp en dus bouwen we een catamaran achtig bootje van een in de lengte doorgesneden cola fles met stabilisatoren van piepschuim. Morgen gaan we het vaartuigje uittesten..... ben benieuwd.

⇓ In de DRC

Thuisgekomen is er bezoek en eten we Nepali stijl: op de grond en de host (Asha) schept op. Voor mij betekend dat een heel vol bord wat ik met geen mogelijkheid op kan. Temeer daar ik nog steeds voldaan ben van de momo's van vanmiddag. Na een paar happen, laat ik het bord verder staan, ondanks dat het eten als altijd heerlijk is....

∨∨ Nepali style eten @ home

Medicijnen

Maandag 21 oktober 2013, 21:12 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 19

Zonnig, 25°C

Heden bij tijds opgestaan om Devendra uit te zwaaien. Hij moet vroeg op omdat hij voor zijn werk onverwacht een paar dagen weg moet. Devendra begeleid allerlei projecten op het terrein van microfinanciering, opstarten van coöperaties en het goed organiseren van boeren en arbeidersbelangen. Hij doet dat overal in Nepal en namens verschillende NGO's.

Asha, Thierry en moi starten de dag in het Child Home Centre met het uitdelen van de medicijnen die eerder deze reis zijn voorgeschreven door dokter Alice. Er zijn geen ernstige problemen, maar de meeste kids moeten wel extra vitamines slikken. Heeft alles te maken met de eeuwige strijd om hen genoeg groente en fruit te laten eten. Beiden zijn duur hier en Asha kan beiden alleen voldoende aanschaffen voor de kinderen, als voormalige vrijwilligers haar daarvoor geld geven.

∨∨ Medicijnen uitdelen in het CHC

Mensen kijken

Daarna loop ik door naar de DRC. De wandeling van het CHC naar de DRC zou volgens de verhalen maar 20 minuten moeten duren. Maar ik mis duidelijk steeds de juiste afslag, want ik doe er niet minder dan een uur over... En ik kom zelfs heel ergens anders uit dan ik ooit had durven dromen. Heb dus alle hoeken en gaten van de route wel gezien, behalve de juiste...

Eenmaal in de DRC zijn sommige kids hun kleren aan het wassen, anderen kijken - natuurlijk zou ik zeggen - tv of doen hun huiswerk. Op een goed moment nodigt Tashi mij uit om een docu te kijken over Angrita Sherpa - bijgenaamd de snow leopard -, een van de meest bekende sherpa's ter wereld. De man heeft vele malen de top van Mount Everest bereikt waar onder liefst 10 keer zonder extra zuurstof. Dat is op z'n zachts gezegd een hele bijzondere prestatie om dat 1 keer te doen, laat staan 10 keer. Hij is dan ook wereld beroemd in de bergklimmerij en natuurlijk in Nepal zelf.

Echt een mooie docu met natuurlijk prachtige beelden uit de bergen van Nepal. En dat zijn toch bergen van de overtreffende trap. Je hebt bergen, hoge bergen, hele hoge bergen en dan - lang daarna - heb je de Himalaya. WAAAAUUUUWWW.

We starten het kijken met z'n 2-en, maar tegen het einde van de docu zijn we met een man/vrouw of tien. De kids zijn apetrots op de prachtige bergen en de prestaties van deze bijzondere sherpa. Ik dacht dat alleen Amerikanen en Britten zo trots waren op hun eigen land, maar de Nepalezen kunnen er ook wat van. Good for them!!!!

∨ @ de stoepa

Zoals zo vaak, sluit ik mijn dag rond de Stoepa, mijn favoriete plek in Kathmandu. Omdat het er niet zo lawaaierig is als de rest van de stad, geen stof. Er een soort sereniteit heerst. En toch kun je er lekker rond banjeren tussen de winkeltjes en is er keuze uit vele leuke cafeetjes. Maar het meest favoriet blijft toch het mensen kijken. Dat kun je hier heeeeeel goed doen.

Als ik niets vermoedend mijn boek zit te lezen op het terras, word ik ineens geroepen. Het is dokter Alice, die uit het naastgelegen internetcafé. Leuk, zo'n toevallige ontmoeting aan de andere kant van de wereld. Dus lekker even bijgekletst.

Verder vooral op een bankje gezeten en mensen gekeken. Sinds een goede boeddhist minimaal zeven maal rond de stupa gaat, kun je ze goed bekijken en foto's nemen. En er komt alles langs: oud & jong, traditioneel & modern, devoot & en niet (pratend op de mobiele telefoon), monnik & 'gewone' mensen. You name it, en het komt langs.

Achterstraatjes en kloosters

Dinsdag 22 oktober 2013, 21:23 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 20

Zonnig, 25°C

Veel gedaan, maar weinig om te laten zien. Vanmorgen in de DRC geweest maar iedereen was druk met kleren of zichzelf wassen, huiswerk, tv kijken enzovoort. En ook zijn de voorbereidingen voor het Tihar festival begonnen, dat begin november plaats heeft. Daarvoor worden dansen in gestudeerd, die ik pas mag zien tegen het einde van mijn reis, als ze meer hebben geoefend.

⇓ Tsering, Fudoma en Ashta

En daarom ben ik na een kopje thee weer weg. Ik besluit een flinke wandeling te ondernemen, van de DRC naar de Stoepa. Met een normale weg/stoep om over te lopen toch gauw een uur/anderhalf uur lopen. Maar door de ongeplaveide moddervolle achterstraatjes een hele onderneming die al gauw tweemaal zoveel tijd in meent.

Onderweg veel aanspraak van kinderen, die hun Engels willen oefenen. Er komen hier maar weinig buitenlanders en voor ik het in de gaten heb, ben ik zelf een bezienswaardigheid. Blijft raar. Tot twee keer toe word ik door een van de locals uitgenodigd voor thee buiten het zicht van al die nieuwsgierige blikken. De eerste keer zeg ik nog nee, maar de tweede keer niet. Even geen blikken die je in alles volgen is wel fijn.

De familie waar ik terecht kom woont in een piepklein huisje met uitsluitend de basics. Ze willen niet dat er foto's worden gemaakt. Jammer maar helaas. Als ik over een paar jaar terugkom en zij het hebben gemaakt - wat ze vast van plan zijn - mag ik alle foto's maken die ik maar wil, maar nu nog niet.

Onderweg kom ik ook nog een paar kloosters tegen, die ik mag bekijken. Ook daar vinden ze foto's maken geen goed idee. Dus wederom weinig om te laten zien. Maar een mooie ervaring blijft het, omdat Boeddhistische kloosters - voor mij in ieder geval - een soort rust en sereniteit uitstralen die mij wel aanspreekt. Los van het feit dat ze altijd vol kleur zijn en daarmee een feest voor het oog.

⇓ Achterstraatjes van Jorpati

Bestrijdingsmiddelen

Woensdag 23 oktober 2013, 21:13 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 21

Zonnig, 25°C

De dag gestart met de aankoop van bestrijdingsmiddel en zo, nodig om het ongedierte in het Child Home Centre definitief te bestrijding. Dat kan hier gewoon in een winkeltje in een gewone straat. En getuige het aantal doodskopjes op verpakkingen hebben we het hier niet over al te vriendelijke middelen die je bij ons niet zo maar kunt kopen.

Heb geen verstand van dergelijke rotzooi, maar al snel is duidelijk dat de veiligheidsvoorschriften hier heel wat soepeler zijn als bij ons. Misschien zijn ze er wel, maar of ze ook worden nageleefd is zeer de vraag. Waarschijnlijk niet. Morgen gaat het gebeuren. Dat is de meest praktische dag omdat dan veel kinderen de hele dag weg zijn en dat is handig want na het spuiten mag je een paar uur niet in de behandelde ruimten komen...

∨ Asha koopt de benodigde rotzooi

Pullahari gompa

Woensdag 23 oktober 2013, 21:19 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 21

Zonnig, 25°C

In 1 woord prachtig! Dat is Pullahari Gompa, of wel monastery of wel klooster. Het ligt ergens in de heuvels (ze noemen ze ze hier, wij Hollanders zouden het zeker bergen noemen). De taxirit er heen is op zichzelf al een avontuur, omdat die vanaf minuut 1 steil omhoog gaat. Er staat niet aangegeven hoe steil, maar een procentje of 13 tot 18 is het zeker... Voeg daarbij de vele kronkelingen, flinke afgronden, en het slechte wegdek (zo dat überhaupt aanwezig is) en tijdens de rit bekort je je leven met een paar jaar. Hier komt de kunst van het negeren weer om de hoek kijken.

⇓ In en om Pullahari Gompa

Maar je moet er wat voor over hebben. Pullahari Gompa is dat hartverzakende tochtje meer dan waard. Het ligt statig boven op de heuvel en heeft overal prachtige vergezichten over de vallei van Kathmandu. Prachtig.

Als ik aankom, ben ik precies op tijd voor het begin van de dienst. Ik ben uitgenodigd deze bij te wonen, mits ik rustig om de mij aangewezen plek blijf zitten, alleen fotografeer zonder flits, telefoons uit heb staan en respect toon. Dat is uiteraard geen enkel probleem.

Wat volgt is anderhalf uur met volstrekt onbegrijpelijke chants door een hele zaal vol in het rood geklede monniken, een paar voorzingers en de karakteristieke gongs en blaasinstrumenten die je alleen in boeddhistische kloosters hoort. Zo nu en dan wordt de rustgevende monotoniteit van de chants doorbroken door een ware kakofonie met de gongs en blazers. De eerste keer is dat schrikken, maar daarna voel je het bijna aankomen.

Al met al vind ik het een prachtige, op een goede manier bijna hypnotiserende belevenis. Even helemaal nergens aan denken, gewoon alleen maar aanwezig zijn en beleven. Bijna therapeutisch. Dat heb ik niet echt nodig, maar een beetje rust in de altijd maar doorgaande bovenkamer is op z'n tijd lekker en goed.

Ben trouwens de enige toerist die deze morgen de gompa bezoekt. Dat is op zichzelf ook al een bevreemdende ervaring, daar je uit Kathmandu gewend bent dat er toch altijd wel een paar toeristen zijn. Nu dus niet en daar rijst de vraag wie er nou naar wie kijkt: de monniken naar mij of ik naar de monniken.

Sommigen vinden zo'n alleengaande toerist wel wat hebben en beginnen een gesprek, in verrassend goed Engels. Dat communiceert lekker. Voor iedere vraag die ik hen stel moet ik er een van hen beantwoorden. Zo wordt het over en weer een leerzame middag. Paar opmerkelijke feiten: ze weten wie Van Persie is... en dat wij in Nederland van Oranje houden...

En ik heb weer geleerd dat families in Nepal hun jongens soms een aantal jaren naar een klooster sturen om zich zo te verzekeren van goede zorg en opleiding. Op hun 18 de moeten de jongens dan echt kiezen of ze ook de rest van hun leven monnik blijven of dat ze verder gaan als gewone sterveling...

Op de terugweg even gestopt bij de DRC om te horen of we morgen inderdaad een gesprek kunnen hebben over mogelijke nieuwe projecten van 4SmilingFaces. En ja, dat kan. Nice!

Einde van de middag ben ik terug thuis en starten Asha en ik met het maken van de bah pao broodjes. En bij gebrek aan een maatbeker gaat alles op de gok. Desondanks is het resultaat geslaagd. Yam!

Ondertussen in het CHC zijn Thierry en drie andere vrijwilligers samen met de kinderen begonnen aan de grote schoonmaak. Dat betekent veel kleren wassen, veel vegen en dito poetsen. Denk dat het er in lange tijd niet meer zo schoon is geweest!

Was drogen

En vandaag is in het Child Home Centre de dag dat de schone was wordt gedroogd. En daarvoor worden alle plekken gebruikt die daar ook maar enigszins voor in aanmerking komen.

⇓ Was drogen CHC stijl

Goed gesprek

Donderdag 24 oktober 2013, 21:16 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 22

Zonnig, 25°C

De dag gestart in de DRC. Tijd voor een goed gesprek met de leiding. Over of en zo ja er nieuwe projecten zijn om op te pakken. Het antwoord is volmondig 'ja' en dat is mooi. Allereerst is het tijd voor onderhoud aan het solar systeem dat 4SmilingFaces in 2008 heeft gefinancierd en sindsdien zorgt voor lekker warm douche water.

⇓ Meeting in de DRC

Onderhoud en reparatie is ook nodig aan de grondwaterpomp en put die 4SmilingFaces in 2010 heeft aangelegd. De pomp heeft namelijk geleden onder de overstromingen die hier eerder dit jaar hebben plaatsgevonden. En daardoor is de put zelf ook vervuild en moet dus worden schoongemaakt.

Deze twee zaken gaan we sowieso aanpakken, want wat hebben beiden installaties voor zin als ze niet naar behoren werken. En de kosten vallen naar alle waarschijnlijkheid aardig mee.

Derde mogelijk project - afhankelijk van de kosten - zijn een aantal nieuwe matrassen. Twee jaar geleden heeft 4SmilingFaces de ene helft vervangen. Nu is het tijd voor de andere helft. In de DRC gebruikt men echt goede matrassen, omdat het hier gaat om kinderen met alle mogelijke handicaps.

Het vierde mogelijke project is grootschaliger van aard, maar niet minder nodig. Het gaat om de bouw van een extra ruimte aan het gebouw, zodat de oefenruimte/studiekamer naar beneden kan. Beiden zijn nu boven en dat is met name lastig - lees onmogelijk - en vooral gevaarlijk voor de diverse kids die slecht of niet ter been zijn...

Kortom, nog genoeg te doen de komende tijd.

Koerta

Op de terugweg pikken we Asha op en is het op naar de kleermaakster. Als het goed is, is mijn koerta klaar. Bij aankomst blijkt echter dat Asha niet heeft gebeld en dat hij dus niet klaar is. Maar de kleermaakster

belooft 'm binnen twee uur af te hebben, zodat Devendra 'm - als hij van zijn werk komt - kan ophalen. En om die woorden kracht bij te zetten, begint ze er meteen aan als we nog in haar winkel zijn. Nog even wachten dus.

⇓ Weer terug bij de kleermaakster

Wassen

Asha en ik gaan meteen door naar het CHC waar de grote schoonmaak nog altijd in volle gang is. Zo wordt kamer voor kamer leeggehaald, tot en met de vloerbedekking aan toe. Vervolgens wordt er door groot en klein geveegd en geboend. Boven op het dak (ja inderdaad, veiligheidstechnisch niet de juiste plek, maar zo doen ze dat hier) bergen kleren gewassen. Met de hand wel te verstaan. Topsport.

Asha wordt meteen aan het wassen gezet en ik zou dat ook moeten doen. Ware het niet dat ik bij binnenkomst meteen wordt besprongen door de ukkies Rosika, Susmita en Sani, die duidelijk niet van plan zijn mij te laten wassen. En als ook een paar oudere meiden pauzeren en die tijd gebruiken om mij uit te horen over Micheal Jackson, Lady Gaga en Justin Bieber (geen van allen hebben mijn wezenlijke interesse) is het duidelijk, dat ik de vuile was heden aan anderen moet overlaten.

⇓ Wassen, wassen en nog eens wassen in het CHC

Moe maar voldaan naar huis naar deze welbestede dag. Maar het is nog niet gedaan. Asha wil heel graag nieuwe recepten leren, omdat ze meer variatie in haar maaltijden wil brengen. Dus maak ik vandaag verse tomatensoep. Het water loopt mij nu al in de mond.

En als klap op de vuurpijl komt Devendra terug, in gezelschap van mijn koerta. Ik ben er helemaal blij mee. En kan 'm meteen morgen dragen bij de trouwerij.

Bruiloft

⇓ The happy couple

Dear Alice and Les,

Many many congratulations on your Nepali wedding! It was an absolute honor to be part of it! And all the more special because it was a great ceremony in our beloved Nepal. It was a special, colorful and impressive day that I - and I am sure many others - will never forget.

Thank you and all the best for the future

Warmly, Tjitske

PS...I am working on the pictures. They will come soon!

Bovenstaande boodschap zegt het wel zo'n beetje. Het was een bijzondere dag die z'n weerga niet kent. Alleen al door alle kleuren, het vele overheerlijke eten en drinken en rituelen die ons vreemd zijn, is het een zinnenprikkelend geheel.

Grote schoonmaak

Zaterdag 26 oktober 2013, 21:31 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 24

Zonnig, 25°C

De middag gebruikt voor bezoek aan het CHC. Daar wordt de laatste hand gelegd aan de grote schoonmaak. Vanmorgen is er uitgebreid gespoten met rotzooi op plekken waar dat moet. Dit om te voorkomen dat allerlei beestjes terugkeren, die we de laatste dagen juist hebben weggewerkt.

⇓ Asha in het CHC

Iedereen werkt enorm hard en daarom is het tijd voor een beloning. Asha en ik besluiten de kids vanavond te trakteren op vlees bij het eten. Dat krijgen ze alleen bij bijzondere gelegenheden zoals festivals en vandaag is ook zo'n dag. Na dagenlang zwoegen is dat extraatje wel op z'n plek.

⇓ Drinken uit een kommetje en heel soms een bekertje

Als we wat gaan drinken, blijkt dat het tehuis niet genoeg bekers heeft voor alle kinderen. Daarom drinken veel kinderen limonade uit een soepkom-achtig bakje of van een schoteltje. Niet alleen niet praktisch, maar maar ook vragen om ongelukjes. Op weg naar de markt kopen we daarom 40 nieuwe bekers.

Concert

Ondanks - of misschien wel dankzij - een hoofd vol indrukken, kleuren, ontmoetingen en blijdschap geslapen als een baby'tje. Wel 11 uur achter elkaar. Heerlijk.

Na het wakker worden een start gemaakt met de bewerking van de foto's van gisteren. Dat is een aardige klus, die ik tijdens deze reis niet ga klaren. Maar doe er wel een paar, zodat ik die vast aan Alice en Les kan laten zien.

∨ Het kleurrijke concert bij Boudhanath Stoepa

De ochtend start vanmorgen bij de stoepa, waar een kort straatconcert op het programma staat van de Kinderen van DRC Nepal en de Hope Foundation (die wordt gesteund door het Pennywhistle project van Alice en Les). Het optreden wordt begeleid door twee gitaren. Aanvankelijk is het een zacht gezang, maar al snel barst het gezang in volle hevigheid los.

Het optreden trekt veel bekijks. Van locals en van toeristen. Een mooie gelegenheid om de omstanders wat meer te vertellen over beide tehuizen. Dat levert ter plekke donaties op. Was niet eens het doel, maar is desondanks heel leuk.

Na het concert gezellig geluncht met diverse betrokkenen. Bij gelegenheid nog flink nagepraat over de dag van gisteren. Iedereen is nog onder de indruk. En waarom ook niet, het was een top dag!

Dinner, Nepali style

De dag sluit met een oude traditie: momo's maken en eten bij Asha en Devendra thuis. En als altijd is het een grote gezellige chaos. De burens zijn uitgenodigd, inclusief de 3 vrijwilligers die bij hen verblijven. En natuurlijk zijn de momo's overheerlijk!

∨ De allerlekkerste momo's eet je bij Asha!!!

Zondag rustdag

Zondag 27 oktober 2013, 21:12 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 25

Zonnig, 25°C

Redelijk rustige dag gehad vandaag. Ben in de DRC geweest, waar een relatieve rust heerste om dat veel kids alweer naar school gaan en de achterblijvers vooral bergen huiswerk moeten maken. Maar Tashi vond toch nog te tijd om mij een flinke les geografie en sociale geschiedenis te geven. Compleet met overhoring aan het einde uiteraard. Ben wel geslaagd, geloof ik.

Daarna naar de Stoepa geweest voor een laatste ronde cadeautjes kopen en geld halen dat ik hier achterlaat voor verschillende dingen: reparatie/onderhoud van het solar systeem en de grondwaterput/pomp in de DRC en groente en fruit voor het CHC.

De rest van de middag vooral gelezen en een filmpje gekeken op een terras met uitzicht op de stoepa. En dat is altijd een genot.

⇓ Boudhanath Stoepa in al haar glorie

Ondertussen wordt in het CHC hard doorgewerkt aan de grote schoonmaak. Vandaag staat het graven van een diepe kuil op het programma, waarin veel afval wordt verbrand. Dat is een normale gang van zaken hier. En dus worden de handen uit de mouwen gestoken.

⇓ Wie een kuil graaft voor ...

Nepalees schrift en doktersbezoek

Maandag 28 oktober 2013, 21:26 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 26

Zonnig, 25°C

Mijn voorlaatste dag in Nepal. Nauwelijks te geloven dat het alweer bijna voorbij is. De tijd vliegt echt als je plezier hebt.

Vanmorgen is Asha eerst met de kleine Sani uit het CHC naar de dokter geweest. Ze was gisteren gevallen en had haar voet bezeerd. Daar je in dit land vooral geen risico's moet nemen met infecties een dergelijke is een tochtje naar de dokter wel op z'n plek. Gelukkig blijkt de schade beperkt.

Deze dag gaat Thierry mee naar de DRC, alwaar wij worden vergast op een lesje hoe we onze namen schrijven in het Nepalees. Niet makkelijk, want het Nepalese schrift heeft geen enkel aanknopingspunt voor ons westerlingen. Maar na enig oefenen begint het zowaar ergens op te lijken. Het zal echter nog wel even duren voor dat ik vloeiend kan schrijven. Als dank geeft Thierry een lesje 'Frankrijk in foto's'. Zoals je op de foto ziet aan een geïnteresseerd publiek.

⇓ Met Thierry in de DRC

Voor we in de loop van de middag het pand weer verlaten, serveert Tsering ons nog een lekker kommetje noodles. Goede versterking voor de wandeling terug naar huis.

Einde middag is voor het CHC. 'Doctor friend/bride' Alice komt de oudere kinderen een medische checkup geven. Zij waren eerder deze reis niet aanwezig toen ze de rest checkte, omdat ze naar school gingen. Nu is het vakantie en kan e.e.a. alsnog worden gedaan. Gelukkig constateert zij geen grote problemen en dat is toch fijn.

⇓ De CHC kinderen zijn dol op Thierry en zijn bril...

's Avonds de grote fotoruil actie gedaan met Thierry, zodat ik nog een heleboel verse foto's er bij heb gekregen. Joepie, want die kan ik voor allerlei doelen - en vooral voor de stichting - goed gebruiken. En hij doet ook de belofte dat hij de tijd die hij hier nog is veel foto's zal maken en opsturen. Daar word ik dus blij van.

Een van zijn projectjes is dat hij alle kinderen van het CHC fotografeert met zijn bril op...hilarisch...Uiteindelijk is het de bedoeling om daar een grote collage van te maken. Verheug me daar nu al op.

PS..mijn bijdrage van morgen en de terugreis kan ik vermoedelijk pas in Nederland uploaden. Even geduld dus voor het eindschot....

Afscheid nemen

Dinsdag 29 oktober 2013, 21:40 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 27

Zonnig, 25°C

Vandaag is mijn laatste hele dag in Nepal. De dag van afscheid nemen en daar hou ik dus niet van. Maar het moet nou eenmaal gebeuren, dus maar even doorbijten. Het enige voordeel van afscheidnemen is dat je weer terug kunt komen en daar hou ik mij maar aan vast.

Ik begin thuis al, want de kids van het CHC komen langs om kleren uit te zoeken uit een enorme stapel gekregen kleding. Kunnen we elkaar meteen gedag zeggen. En dat is pittig, want ik weet natuurlijk niet wanneer ik weer kom. Of ik ze in de tussentijd niet wil vergeten? Fat chance!

⇓ CHC kinderen

En als dat achter de rug is, is er de wandeling naar de DRC en het afscheid al daar. Dat gaat gepaard met veel mooie en lieve woorden, tranen en vragen om 'ons niet te vergeten' en 'please terug te komen'...

Terug thuis overhandig ik mijn afscheidscadeutje aan Asha: een armband van donkergroen jade. Hij is zo mooi, dat ik er van de weeromstuit ook een voor mezelf heb gekocht. Hebben we weer wat gemeen.

Asha verrast mij met mijn tweede koerta. Prachtig groen/blauwe kleur met dito sjaal. Als ik niet uitkijk word ik nog een echte dame...

⇓ Afscheidsetentje in het Garden Kitchen restaurant nabij de stoepa

De dag sluit met een afscheidsetentje in het Garden Kitchen restaurant bij de stoepa in gezelschap van veel bekenden van deze trip: Natuurlijk bruidspaar Alice en Les en al hun kornuiten, maar ook Asha (Devendra is in verband met werk elders in Nepal verhinderd), mensen van de DRC en mede vrijwilligers Thierry, Caroline en Meghan. Een bont gezelschap en dus een leuke en bijzondere avond die een bijzonder slot krijgt.

Tijdens het etentje gebeurd er nog wat bijzonders. Twee van de gasten zijn Ilse (zij is Nederlandse) en haar Nepalese echtgenoot Shiva. Zij vertellen over een 4 jarig jongetje dat door de dood van zijn moeder er plotseling alleen voor staat. Zijn vader woont en werkt al jaren in India, en kan de zorg voor zijn zoon niet op zich nemen. Ilse en Shiva zitten er mee in hun maag, want als ze niets doen, wacht het knulletje een leven als kind op straat en dat is verre van rooskleurig. Echter, de redding is nabij. Aanwezig is namelijk ook de Nederlandse Lies die in Kathmandu twee kindertehuizen runt en in een van hen is nog een plekje vrij voor dit jochie.

Hoe bijzonder is dat? Dat is toch magisch!

Delhi

Woensdag 30 oktober 2013, 11:56 uur (Indiase tijd)

@ India, Delhi, Indira Gandhi International Airport, Gate 1

Dag 28

Grijs, 25°C

Deel een van de reis zit er weer op. De vlucht van Kathmandu naar Delhi. Moet al vroeg uit de veren, want in dit land moet je op tijd op het vliegveld zijn en net als bij ons is het verkeer een onberekenbare factor en er kan natuurlijk altijd een powercut zijn. In dat laatste geval krijg je een handgeschreven (ja, is echt waar) boardingpasses....

Maar zover komt het niet. Na mijn laatste kopje thee met Asha en Thierry aan de eettafel is het tijd om een taxi te vinden en dat gaat snel. Even als de rit door ochtendmistig en ontwakend Kathmandu. Voor we het weten is het zover en tijd om echt gedag te zeggen. Want zeg geen goodbye. Daar doe ik niet aan en bovendien ben ik er van overtuigd dat ik beiden weer zie. Weet niet waar en wanneer maar wel dat het gaat gebeuren.

De vlucht vertrekt iets te laat, maar dat mag de pret niet drukken. Ik zit deze keer namelijk aan de goede kant van het vliegtuig om de bergen van de Himalaya te zien boven de wolken. En die laten zich in de zon boven de wolken in al hun majesteitelijkheid bewonderen. Prachtig.

En nu zit ik dus weer in India en wacht ik bij gate 1 op de vlucht naar London Heathrow. Zoals op de heenweg al beschreven is het vliegveld prachtig vernieuwgebouwd de laatste jaren. Maar sommige dingen gaan niet helemaal goed. Zo vliegen er een paar duiven rond bij de gate, die niets vermoedende passagiers zo nu en dan de stuipen op het lijf jagen. In tegenstelling tot de honden in Nepal, hebben deze vogels geen belangstelling voor mij en kan ik vooral genieten van de schrik van anderen. Er is tenslotte geen leuker vermaak dan leedvermaak....

↓ Tijdens de terugreis

London

Oooooohhh wat duurt 8,5 uur lang als je in een vliegtuig zit. Kan er maar niet aan wennen dat je zo lang min of meer aan je stoel bent gekluisterd. Want zo'n rondje lopen in het vliegtuig is ook niet echt beweging, maar goed, het doorbreekt de sleur.

Enige voordeel is dat ik dit keer mazzel heb en er niemand zit in de stoel naast mij. Dat is wel weer lekker. 8,5 uur geen onbekende in je aura...even zo goed heb ik het niet op vliegen. Is gewoon niet mijn ding. Maar ja, als je ergens wilt komen, ontkom je er bijna niet aan.

De vlucht zelf is behoorlijk turbulent, met geregeld grotere en kleinere luchtzakken. Meestal net als je bijna slaapt is er weer eentje en ben je weer wakker. Per saldo weinig of niet geslapen. Dit is een hele lang dag.

Op Heathrow is het haasten geblazen om van terminal 4 naar 5 te komen voor het laatste deel van de reis, de BA vlucht naar Amsterdam. Maar hier in het westen is alles goed geregeld en is dat slechts een kwestie van een klein kwartiertje in een shuttle bus. En die kom uiteraard precies aan als ik 'm nodig heb. Heel fijn.

Home sweet home

Thuis dus. Na 5 vrolijke, blije en enerverende weken.

De vlucht van London naar Amsterdam heb ik nauwelijks bij bewustzijn meegemaakt. Inmiddels bijna 24 uur wakker en dus dood moe. Tijdens het vliegen vooral geslapen, voor zover mogelijk in een vliegtuig. Wederom lege stoelen naast mij, weer mazzel.

Aangekomen op Schiphol gaat alles heel snel. Als ik bij de bagageband kom, komen de tassen al en de mijne is de eerste...mazzel. Voor ik het weet sta ik buiten alwaar ik word opgewacht door Zekia en Seloua, die mij ophalen met mijn eigen auto. Lekker lux.

Eenmaal thuis nog gauw even douchen en dan slapen in mijn eigen bedje. Heerlijk. Geen mandje gaat boven mijn eigen mandje. Home sweet home. Morgen uitpakken, wassen, kat ophalen en dan weer terug naar het gewone leven.

Dit is meteen ook het einde van deze editie. Iedereen dank voor de aandacht en vele lieve en mooie reacties. Mijn dank is groot! Tot een volgende keer.

Als je op de hoogte wilt blijven van het werk van 4SmilingFaces, bezoek dan vooral geregeld de website van de stichting.

Het was mij een waar genoegen,

Groets, Tjitske